

*Тада још нисам слутио да је цели мој ратни поход безвредан. За Запад сам био припадник комунистичких герилаца, за своје – бивши "леви сокол", "непартијац", "користан идиот". [...] Већ сам се у првој години окупације сукобио с Францом, који је био комесар наше групе. Рекао је да ће ме устрелити због "противсовјетске пропаганде".*

Витомил Зупан, "Менует за гитару"



Као релативно млада особа предузео сам *иницијативу* да прочитам књигу словеначког књижевника Витомила Зупана о његовом партизановању: тада још нисам знао да су његово дело и он сам парадигма онога што нам се десило кад је *једну окупацију заменила друга*. Зупан, антишафиста али не и комуниста, у "Менуету за гитару" партизанско војевање описао је као *победили смо јер смо константно бежали*; тада ми је дошло да (парафразирано) ускликнем: мењам 7000 филмова Вељка Булајића и све епизоде *Отписаних* за један "Менует"! Да није дошла слобода већ да је само престала бежанија, Витомил Зупан схватио је 1948. када је осуђен на осамнаест година (одлежао *само* шест) због телефонске *шале* да је (по избледелом ми сећању) друг Тито у Швајцарској а Совјети на границама. Пошто тад још није био *пронађен* тзв.говор мржње, Зупан је вероватно страдао због ширења лажних вести, а чак му као олакшавајућа околност није узето ни то да је деликт урађен после (ваљда) осамнаестог вискија.

**Што љубите само њихове:** Мало дужи увод, а можда је било довољно да вам ставим само линк на спот "[Београд памти 20. октобар 1944](#)", 65 година слободе које смо се опсетили пред долазак руског председника Дмитрија Медведева. Искрен да будем, откад смо ономад (13. јуна 1990) пробушили петокраку на застави, нисам очекивао да је више *уживо*

Пише: Александар Лазих  
субота, 24 октобар 2009 14:39

---

виђам – понајмање у набуценом соц-реалистичком споту на телевизији (скојевка-цвеће-совјетски борац). С

вечана академија, поводом

*ослобођења*

Београда а у част Медведева, била је још гора: ваљало је за

*то*

измислити нов знак "забрањено/опасно за антикомунисте свих година"! И све то док се Дмитриј Медведев крсти и прима највише одликовање СПЦ, орден Светог Саве.

**Довиђена до ослобођења:** Заборавих да кажем да сам био заиста срећан због посете г. Медведева, као и да разумем његову потребу да одбрани (и) совјетску војску од оптужби за окупацију и одбије одговорност СССР-а за Други светски рат; али, ако су се такве тврдње чуле у остатку Источне Европе, код нас се то ионако није носило. Уместо да кажемо

*нисмо одатле*, ми све то (намерно?) преведемо у обавезу да од оптужби за окупацију ослободимо не само Совјете него и наше. А окупација 1944. није мања зато што су је спровели наши. На овом месту бих послао поруку, нарочито онима који тврде да смо заправо окупирани

*тек*

2000. године, да оно од '44. чак није била ни

*мека окупација* –

мада су дизгине повремено попуштале.

**Од новог бола стара јад ће проћи:** Није спорно да је требало одати дужну почаст совјетској/руској војсци за допринос у борби за Београд, нити ико овде негира да су тог октобра отерани Немци – али онда треба (про)славити управо то ("Протеривање Немаца 1944") а не оно што смо добили касније; јади комунистичке диктатуре неће постати мањи ако

*ово данас* није добро или зато што нам у госте долази руски председник. Укратко речено, Дмитрија Медведева ваљало је дочекати као Руса који долази код Срба а не као Совјета у посети Југославији. Питање за крај јесте да ли је то последица наше идеолошке конфузије или нормална последица чињенице да су нам на власти они који хрле у Интернационале?